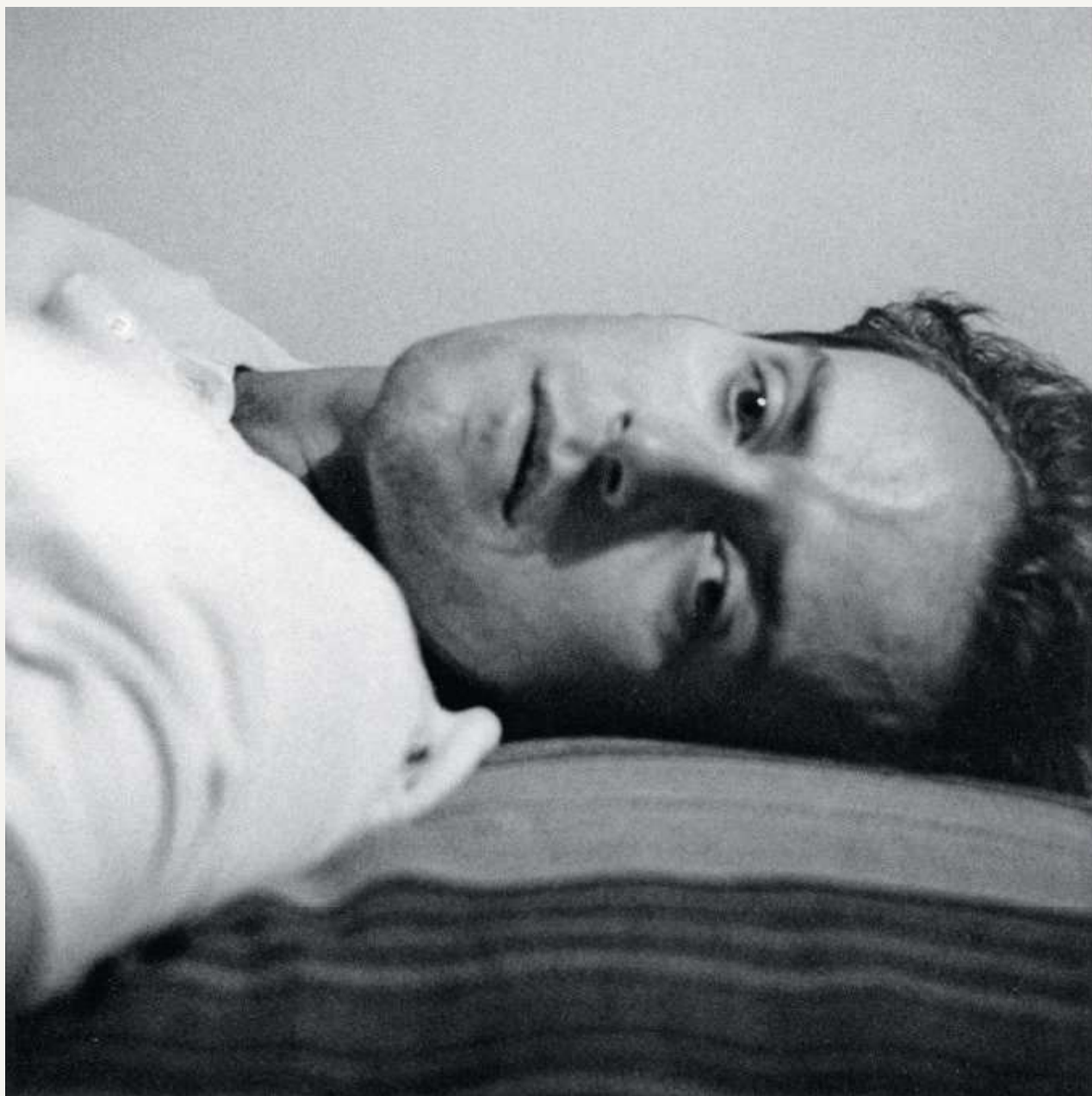

De bitre, sværtede dele

Pressefoto af Herve Guibert

ANMELDELSE / 01.08.23

Hervé Guiberts ekshibitionistiske masochisme er lige dele forførende og frastødende.

Jens Pedersen

Del artikel: [f](#) [t](#)

Det nystartede Forlaget Stentor lægger flot fra start med denne kulsorte, desperate besættelsestekst af den franske fotograf, forfatter og intellektuelle Hervé Guibert (1955-1991). Den autofiktive historie fortælles angiveligt gennem fragmenter af Guiberts egne dagbogsnotater, præsenteret i omvendt kronologisk rækkefølge. Bogen åbner således med reaktionen på den unge mand Vincents død i 1988 og slutter med Guiberts første møde med drengen Vincent i 1982.

Som med al autofiktion er emnet givet: det hele handler om forfatteren selv. Vi skal altså ikke se Vincent, vi skal se Guibert se Vincent. Læseren inviteres med ind i laboratoriet, hvor Guibert med egne ord påtager sig både rollen som videnskabsmand og som den rotte, der skal dissekteres. Det er lige så uvederhæftigt, som det lyder, og originalens titel, *Fou de Vincent*, kunne da også lige så vel være oversat *Tosset med Vincent*. For det er det, Guibert er: tosset, det vil sige gal, vanvittig, ikke ved sine fulde fem.

»Han vil have mig til at spise mine pornografiske tegneserier, og han vil selv spise min bog, siger han, den, jeg lige har givet ham, han vil æde kanterne, før han går til angreb på de bitre, sværtede dele.«

Det er ikke kærlighedens væsen, der her undersøges. Der er heller ikke tale om begær i gængs forstand – længslen efter at møde eller besidde eller endda være den anden. Guibert er hverken Aschenbach eller Humbert, ligesom Vincent ikke er nogen Tadzio eller Lolita. Guiberts begær er strengt privat, en historie, han fortæller sig selv. På den måde bliver Vincent aldrig andet end en rekvisit for forfatterens desperate, udmattende onani: et trøstesløst one-man-show, Guibert opfører for sig selv i spejlet. Stakkels mand. Stakkels dreng.

Måske er det Guiberts ekshibitionistiske masochisme, der får det hele til at fremstå så kuldslået. Eller den megen alkohol og de mange stoffer, Guibert og Vincent indtager, som altid bedøver, aldrig beruser dem. Eller måske er det fordi, man hele tiden har fornemmelsen af at blive spist af med en halv historie. For i længden klinger Guiberts vrængende, plagende »Se mig!« hult. Hvad så, når vi ikke længere orker at gyse, græmmes og forarges på kommando? Når vi begynder at kigge efter, hvad der gemmer sig bag røgsløret?

»Hvor er der dog noget ordinært i denne dagbog, det forarmede gjort dyrebart« – ja, eller omvendt!

Det er let nok at beskrive Guibert som en typisk repræsentant for en af det tyvende århundredes mest tragiske homoseksuelle mandetyper: paradokset den selvhadende narcissist. Et desperat produkt af et homofobisk samfund og det rædselsfulde første

tiår med aids. Men selvfølgelig er det meningen, at vi skal se dybere end som så. Hvis vi kratter lidt mellem linjerne i postulaterne og selvscenesættelsen, sker der noget.

Sin ekshibitionisme til trods, giver Guibert os dog i sidste ende kun lov til at gnave i kanterne af denne bog. Vi må ane os til resten – til de bitre, sværtede dele, han forsøger at skjule bag sin desperate trang til at besudle og chokere – til det sande begær, den ægte sorg, den utilslørede længsel. Det findes alt sammen derinde mellem linjerne, sviende og stikkende. Og også her viser Guibert sig som et paradoks: lige dele forførende og frastødende, frygtløs i sin angst, en ærlig løgner.

Del artikel: [f](#) [t](#)

ANNOUNCE

Mest læste

SAMFUND — FEATURE

Tak til giften

I en tid hvor kunststøtten udhules og økonomiske interesser presser kunstnerne ud af deres værksteder, er sidste udvej for mange kunstnere at indgå i uheldige alliancer med virksomheder, der vil...

KULTUR — KRITIK

Magisk stemning

Når Olga Ravns 'Voksbarner' er bedst, er den en påmindelse om, hvilken potentiel kvindelig litteraturhistorie, vi er gået glip af. Desværre drukner de gode intentioner i en forceret sanselighed og...

SAMFUND — RAPPORT

Acceleration, resonans, aufhörung

Hvordan skal man forestille sig en fremtid, når samfundet befinder sig i en tilstand af permanent stabilisering? Og hvordan undgår vi at brænde både os selv og planeten af i forsøget? Atlas har været...
